

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА
(трети състав)
24 май 2007 година

Съединени дела F-27/06 и F-75/06

Alessandro Lofaro
срещу
Комисия на Европейските общности

„Длъжностни лица — Срочно нает служител — Удължаване на срока за изпитване — Освобождаване в края на срока за изпитване — Увреждащи актове — Срок за обжалване — Недопустимост“

Пълният текст на френски език . . . . . II-A-1 - 835

Предмет: Жалби, подадени на основание членове 236 ЕО и 152 АЕ, с които г-н Lofaro иска, първо, да се отмени решението от 6 юни 2005 г. на органа, оправомощен да сключва договори, с което се удължава срокът му за изпитване като срочно нает служител, второ, да се отмени решението на същия орган от 28 септември 2005 г., с което той е освободен, трето, да се отменят оценките му в края на срока за изпитване, и четвърто, да се осъди Комисията да му заплати обезщетение за вреди

Решение: Отхвърля жалбите като недопустими. Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

Резюме

*1. Длъжностни лица — Жалба — Предварителна жалба по административен ред — Дата на подаване
(член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица)*

*2. Длъжностни лица — Жалба — Предварителна жалба по административен ред — Срокове
(член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица)*

*3. Длъжностни лица — Жалба — Увреждащ акт — Понятие — Решение за удължаване на срока за изпитване на срочно нает служител
(членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)*

1. Член 90, параграф 2 от Правилника трябва да се тълкува в смисъл, че жалбата е „подадена“ не когато е изпратена на институцията, а когато е достигнала до нея. Принципът на правната сигурност налага да се възприеме това тълкуване, което единствено може да позволи на администрацията да узнае началото на срока, през който тя трябва да съобщи мотивираното си решение по жалбата. Разбира се, обстоятелството, че администрацията поставя печат за регистрация върху документа, който ѝ е изпратен, не ѝ позволява да твърди, че датата на подаване на документа е достоверна. Това обстоятелство обаче представлява средство, което е част от доброто административно управление и въз основа на което може да се презумира,

че споменатият документ е стигнал до нея на посочената дата, до доказване на противното.

(вж. точки 36—39)

Позоваване на:

Съд — 26 ноември 1981 г., Michel/Парламент, 195/80, Recueil, стр. 2861, точки 8 и 13

Първоинстанционен съд — 25 септември 1991 г., Lacroix/Комисия, T-54/90, Recueil, стр. II-749, точки 28 и 29

Съд на публичната служба — 15 май 2006 г., Schmit/Комисия, F-3/05, Recueil FR, стр. I-A-1-9 и II-A-1-33, точки 28 и 29

2. Длъжностно лице няма основание да се позовава на извинима грешка, която може да обоснове несвоевременното подаване на жалбата му, поради това че в отговора си на по-ранна жалба администрацията е посочила, че датата на подаване на тази жалба е датата, посочена в нея от длъжностното лице, а не датата, на която тя е стигнала до администрацията. Всъщност обикновена неточност в датата, която при това е върху отделен документ от решението, което е предмет на нова жалба, не може да се счита от естество да породи — що се отнася до датата, на която жалбата трябва да се счита за подадена по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника — допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил цялата дължима грижа, която се изисква от нормално осведомено лице.

Не могат да създадат такова объркване, водещо до извинима грешка, и обстоятелствата — дори да са установени — първо, че вътрешното право на по-голямата част от държавите членки би приело, че релевантната дата, която следва да се възприеме, за да се прецени дали дадена жалба по административен ред е подадена в срок, е датата на нейното изпращане, а не датата на получаване от административния орган, второ, че Комисията би възприела датата на изпращане, що се отнася до производствата, различни

от предвиденото в член 90, параграф 2 от Правилника обжалване, или накрая, че в случаите, при които датата, която трябва да се вземе предвид за подаването на жалбата или на иска, е тази на получаването, Комисията изрично би уведомила за това заинтересованите лица.

(вж. точки 47—49)

3. Исканията за отмяна, от една страна, на решението за удължаване на срока за изпитване на срочно нает служител, и от друга страна, на оценките в края на срока за изпитване, на които оправомощеният да сключва договори орган се основава, за да приеме решението за освобождаването му, са недопустими. Всъщност макар решението за освобождаване да представлява увреждащ служителя акт, доколкото окончателно определя позицията на администрацията и поради това засяга пряко и незабавно интересите на служителя, това не се отнася за оценките в края на срока за изпитване и за решението за удължаване на срока за изпитване, които са само подготвителни актове за решението за освобождаване.

Този извод не води до лишаване на жалбоподателя от правото на ефективна съдебна защита. Всъщност при освобождаване на служителя след срока за изпитване той разполага с възможността да подаде жалба срещу това решение и да се позове на неправомерността на по-ранните актове, които са тясно свързани с него.

(вж. точки 59—61, 68 и 70)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 8 март 2005 г., D/ЕИБ, T-275/02, Recueil FP, стр. I-A-51 и II-211, точка 45